

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β

Πηγές

(Οι πηγές αντιστοιχούν στους 6 ρόλους των ομάδων. Διανέμονται ως στοιχεία για τη συγκρότηση των ομάδων).

«Οι Αθηναίοι όρισαν τον Αριστείδη να αποφασίσει τι θα προσφέρει ο καθένας (από τους συμμάχους) σύμφωνα με την αξία και τη δύναμή του. Εκείνος, ενώ του έδωσαν τόση μεγάλη εξουσία, και ενώ η Ελλάδα ανάθεσε μόνο σε αυτόν όλες της τις υποθέσεις, εκείνος φτωχός άρχισε να προσφέρει τις υπηρεσίες του και γύρισε φτωχότερος ακόμα, αφού έκανε τη διανομή των φόρων, όχι μονάχα καθαρά και δίκαια, αλλά και κατά τρόπο που άρμοζε και τους ικανοποιούσε όλους. [...] Αυτός λοιπόν έβγαλε μεγάλο και τιμημένο όνομα από την κατανομή των φόρων [της Α΄ Αθηναϊκής Συμμαχίας]» (Πλουτάρχου, Αριστείδης, 24, μτφρ. Α. Πουρνάρα, εκδ. Πάπυρος, Αθήνα 1976).

«Γιατί λένε ότι τόσο παράφορα επιζητούσε τη δόξα και τόσο πολύ αγαπούσε από τη φιλοδοξία του αυτή τις μεγάλες πράξεις, ώστε όταν ακόμη ήταν νέος κι έγινε η μάχη του Μαραθώνα εναντίον των Περσών και θαυμάστηκε κι έγινε περιλάλητη η στρατηγική ικανότητα του Μιλτιάδη, φαινόταν συνήθως σκεπτικός κι απορροφημένος. Και τις νύχτες έμενε άγρυπνος και τα συνηθισμένα συμπόσια τα παράτησε κι έλεγε σε όσους τον ρωτούσαν, επειδή παραξενεύονταν από τη μεταβολή της ζωής του, ότι δεν τον άφηνε να κλείσει μάτι το τρόπαιο του Μιλτιάδη (ούκ ἔᾶ με καθεύδειν τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον)» (Πλουτάρχου, Θεμιστοκλής, 3).

«Οι πεδιάδες της Μεσογαίας, του Κηφισού και της Ελευσίνας παράγουν αρκετά δημητριακά και λαχανικά. Η Διακρία είναι γεμάτη από καλά κλήματα. Στην Πάρνηθα τα βοσκοτόπια και οι λόχμες αφθονούν. Στους λόφους οι μέλισσες γεμίζουν τις κυψέλες. Παντού οι ελιές παράγουν λάδι που γίνεται εξαγωγή του με πολύ καλές τιμές» (R. Flacelière, Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των αρχαίων Ελλήνων, μτφρ. Γ. Βανδώρου, εκδ. Παπαδήμα, Αθήνα 1993, σ. 157).

«Τα αθηναϊκά τετράδραχμα έχουν στη μια όψη το κεφάλι της Αθηνάς, που φοράει την περικεφαλαία στεφανωμένη με φύλλα ελιάς, και στην άλλη όψη έχουν την κουκουβάγια (γλαύκα) με το μνίσκο και το βλαστό της ελιάς και τα τρία πρώτα γράμματα του ονόματος των Αθηνών (ΑΘΕ). Αυτά τα νομίσματα τα ονόμαζαν 'γλαύκες του Λαυρίου' και μια παροιμία έλεγε ότι είναι εντελώς ανώφελο το 'κομίζειν γλαυκάς εις Αθήνας'» (R. Flacelière, Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των αρχαίων Ελλήνων, μτφρ. Γ. Βανδώρου, εκδ. Παπαδήμα, Αθήνα 1993, 151-152).

«Οι εργάτες της αργίλου (πηλού) ήταν συγκεντρωμένοι στην Αθήνα στη συνοικία του Κεραμεικού. Οι αρχαίοι κατασκεύαζαν αγγεία σε σχήματα πολύ διαφορετικά το ένα από το άλλο, που εξυπηρετούσαν όλες τις χρήσεις. [...] Το αγγείο το έφτιαχναν πρώτα (στον τροχό), το ξέραιναν στον ήλιο, το καθάριζαν και μετά το διακοσμούσαν» (R. Flacelière, Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των αρχαίων Ελλήνων, μτφρ. Γ. Βανδώρου, εκδ. Παπαδήμα, Αθήνα 1993, σ. 165).

«Η λατρεία συνίσταται ουσιαστικά σε προσευχές, θυσίες και εξαγνισμούς. Προσεύχονται κανονικά όρθιοι, με τα χέρια σηκωμένα προς τον ουρανό, όταν απευθύνονται στους ουράνιους θεούς, ή σκυμμένοι στη γη, όταν προσεύχονται στον Άδη και στις άλλες θεότητες του Κάτω Κόσμου. Ζητούν τη βοήθεια θεού ή θεάς. [...] Όταν απευθύνονται στους θεούς, πρόκειται σχεδόν πάντα για μια ανταλλαγή. Η προσφορά γίνεται γιατί θέλουν να επιτύχουν κάποιο ευνοϊκό αποτέλεσμα ή βοήθεια ενάντια στους εχθρούς τους» (R. Flacelière, Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των αρχαίων Ελλήνων, μτφρ. Γ. Βανδώρου, εκδ. Παπαδήμα, Αθήνα 1993, σ. 239).